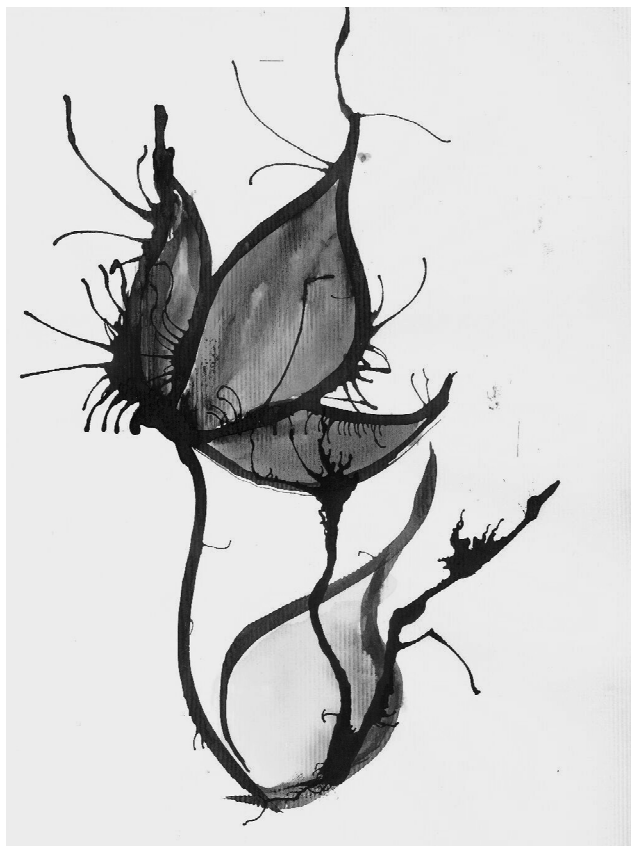

Ferger Annamária

Néma utazás

RÓZSASZIROM ESŐ

Egyszerű, selymes szirmok
Gyönyörű virág! S hol már a bimbó!
Csak a tüske, az ne volna ily kirívó,
Mely a növekedésben is hú. Kitartó!

De a szirmok? Azok lázadnak!
Leszakadnak, és a mélybe hullnak.
Az arc előtt álarc, s jön a gondolat:
Ha már a gravitációval nem dacolhat
Hát némán tűr. – Felőle!
Úgyis van még belőle.
Nem is egy! Több.
De mégis, ez volt a legszembetűnőbb!

Úgy hullik alá, hogy más észre sem veszi,
Míg az alabástromarcot fájdalom színezi
Egy apró szirm volt csupán, de tényleg a legszebb
Hogy lehet, hogy mégis elengedte keze?

Az elsőt követi a többi,
S mind az orrára köti:
– Sírj, csak sírj! De attól még,
Hogy úgy érzed, felkap az ég
Még nem lesz könnyebb!
A kérdés egyszerű, de mi a válasz?
Kell ő? Hát menj, ha ez a vágyad!
Helyrehozhatod még, nincs veszve semmi.
Csak akarnod kell, és önmagadban hinni! –

Felesleges a szó, nem jut el a fülig
Egy helyben toporog a láb, míg beesteledik.
Már meghozta a döntést, nem visszakozik
Elrontotta, tudja, de túl gyenge helyrehozni.
Elnémul, míg ésszerűtlen pótcselekvése:
A Tőle kapott virágot csupaszítja le.

A rózsza hullajtja könnyeit
Helyette mutatja ki az érzéseit
S így a szirmok azok, mik zokognak
Helyet cserélve vele. Ropognak
Ahogy rájuk lépve hagyja maga után
S csak arra gondol: Vajon mi lesz ezek után?

2014. 04. 08.

A SZÓ EREJE

A pillanat csak úgy jön. Magától.
Ilyenkor minden szó alkot. Varázsol.
A nemlétező könnyen kézzel fogható lesz
Míg a rejtett dolgok megnyílnak előtted.

A sötétben csillog a gyertyafény
Mely utat tör, áthatol a feketén.
Szárnyra kél ezernyi apró csillag
Megbolygatva az est rendjét; dalolnak.

A szél a hátán hordja szét az énekszót
Mely ígéretéről és szeretetről szól.
Az árnyak megmozdulnak, s a fénybe lépnek
Szemük csillogva, vágyón az égre néznek.

A csendben elstutogott imaszó csendül
S a szívben a fájdalom azonnal enyhül
Az ugaron ezernyi virág bont szirmot
Miként a szó újat és jót alkot.